

Sărbătoarea „Pachetul din Moldova”

Trecerea de la liceu la facultate înseamnă mai întâi de toate *schimbare*, ba nu, multe, multe schimbări care, treptat, ne fac și pe noi să devenim alții, ne schimbăm involuntar viziunile, atitudinile, modul de a fi și de a trăi. Tânărul student, cel obișnuit până acum cu grija de acasă, cu mâncarea gata făcută, nici caldă, nici rece, care îl așteaptă când vine de la liceu, se pomenește în față cu realități un pic străine, un mediu nou, multă libertate și tot atâta responsabilitate. Îți dai seama că a venit momentul când tu ești stăpân pe propria persoană. Însă pe cât de dificilă este această trecere de la adolescență la maturitate deplină, pe atât de frumoasă este studenția. Pentru Măria Sa Studentul nimic nu e imposibil, poate să-și inventeze el însuși sărbători și, la fel, și modul de sărbătorire. Bunăoară, pentru fiecare student ultimul curs de vineri devine sărbătoare, anticipează un weekend „în stil studențesc”, ultima zi înainte de vacanță, lipsa profesorului... etc., etc. Dar cea mai mare sărbătoare pentru un student, mai ales pentru basarabeni din România, este pachetul de *Acasă!*

De când sunt la studii, am înțeles că nu poate fi o sărbătoare mai mare și niciun lucru nu-ți va aduce atâta fericire și împlinire decât un simplu pachet, ca de obicei, în carouri, care se pot cumpăra la Piața

Centrală din Chișinău, ticsit până la refuz cu tot felul de lucruri mai importante și mai puțin însemnate, aranjate cu grijă de cei de acasă. Zilnic la gara din Suceava poți vedea mai mulți tineri, liceeni și studenți, așteptând cu fețe nerăbdătoare microbuzul „Chișinău-Suceava” în așteptarea minunii de geantă care, pe lângă faptul că conține multe lucruri utile, aduce cu ea parcă o parte din suflul de acasă.

Cel mai interesant și mai așteptat moment al acestui proces este „despachetarea”. Cel mai paradoxal este că după ce scoți pe rând toate „darurile”, imaginația ta nu e în stare să înțeleagă cum au fost adăpostite atâtea lucruri într-o geantă atât de mică. Parcurgi toate acestea cu atâta dragoste, cu conștiința că cineva din apropiații tăi le-a pus cu grijă, fiind cu gândul și sufletul la tine. Indiferent dacă în geanta primită sunt lucruri pe care le poți găsi și în România, poate chiar la un preț mai mic, totuși, cele de acasă nu sunt comparabile. Mai ales merele, nucile... toate din grădina ta, culese de cineva ai casei special pentru tine! Borcanul de dulceță de coacăză din grădina bunicii. Oare poate fi o mai mare bucurie după o lună trăită atât de departe de casă și de cei dragi? În așa mod, oricât de banal ar suna, aceste pachete care vin cu duimul din Chișinău spre toate orașele unde sunt studenți basarabeni devin o modalitate de comunicare cu cei de acasă, mai ales când găsești într-un buzunar al genții primite și un bilețel scris caligrafic și cu multă grijă... ce poate fi mai frumos?

Când se va găsi și la noi cineva să recunoască faptul că, totuși, „regele e gol”?

După anii buni ai copilăriei, când adormeam cu cărțile lui Andersen, abia acum am realizat cât de subtil și de prevăzător a fost autorul; poveștile sale sau, mai exact, morala lor mai este actuală și valabilă și în realitățile zilelor noastre. Mai ales pentru cei din Republica Moldova. Mi-e rușine să recunosc, dar trăiesc într-o societate cu caracter gregar, cu mentalitate vetustă și marginalizată, care gândește și acționează uniform după principiul „așa fac toți!”. O fi vreun

Arderea simetriilor

vestigiu din perioada „de aur” a colectivizărilor, însă au trecut de-atunci, slavă Domnului, tocmai 18 ani de pretinsă democrație sau de căutări disperate ale acesteia și-ar fi normal să fi învățat și noi ceva din aceste încercări (zadarnice, probabil) de-a fi și noi în rândul țărilor cu-adevărat democratice. Cum putem avea pretenții naive că suntem un popor inteligent, dacă în acești ani n-am avut puțința măcar de a învăța să gândim liber, nu mai zic de (ne)efortul de a fi liberi și democrațici prin acțiunile noastre.

Tragedia acestei situații nu este că am fi inapți să ne schimbăm, ci că *nu* ne dorim asta. E logic. E mult mai ușor să fii ca toți decât să fii tu însuși, să gândești la fel și să fii de acord cu restul decât să-ți păstrezi poziția și să-ți aperi punctul de vedere care nu neapărat ar trebui să coincidă cu ceea ce cred toți. În loc să fim împreună o forță, o putere hotărâtoare în luarea deciziilor de importanță națională, prin indiferența și lenevia noastră devenim obiect de manipulare politică. E mult mai ușor să manipulezi o masă cenușie de oameni care gândesc rudimentar și uniform decât cetățeni interesați de ceea ce se întâmplă în țara lor. E

cea mai comodă postură. Mai lesne e să privim apatici de după cortină cum degradăm decât să depunem efort și energie pentru a salva situația.

Suntem obișnuiți să se facă totul în locul nostru, așteptăm cu gurile căscate, ca niște pui de rândunele, mâncarea gata mestecată, fără a ne interesa măcar ce-a ajuns la noi în gură... și de obicei, din aceeași inconștientă și nesimțire, suntem alimentați doar cu aberații și promisiuni politice deșarte ce nu-și vor găsi realizare în vecii vecilor!

Mi-e teamă că vom proceda la fel și în 2009, an ce se anunță decisiv pentru viitorul de mâine al Republicii Moldova. Ca de obicei, vom fi incapabili să alegem ceea ce-i mai bun și mai rezonabil pentru noi, vom alege pe cel pe care-l votează toți fără să ne întrebăm măcar de ce merită candidatul în cauză votul nostru. Și cel mai straniu e că suntem indiferenți de ceea ce ni se întâmplă, simțim cu toții că ne ducem de râpă, că degradăm... dar continuăm să tăcem. Până când? Când se va găsi și la noi cineva, asemenea băiețelului din poveste (revin la Andersen), care să aibă curajul să zică sus și tare că, totuși, „regele e gol!”?

RODICA GAVRILIȚĂ

cl. a X-a, Liceul Teoretic „Mihail Sadoveanu”, or. Călărași

În orașul Pretutindeni, într-o zi de toamnă răgușită, un zgâlțâit clătină copacii dormitând. Se uită trotuarele unele la altele – ce-ar fi însemnând și asta? Atâta confuzie, că nici bordurile nu-și dau seama. Bordura de pe strada Violentei se tot laudă de dimineață:

– Ce hârjoneală a fost aici mai ieri... o plăcere, nu alta, să privești! Merga liniștit o fată pe stradă, să fi avut vreo 19 ani, nici prin gând să-i treacă că ar putea să i se întâmple ceva! Și cum își plimba tocurile peste capul meu... hop! o ajunge din urmă un tânăr. Eh, ce bucurie! Tresăltam de exaltare! Era așa de plăcut să privești hârjoneala, că fata nu se lăsa și tot încerca să se apere. O dispută amoroasă, nimic serios. O tot trăgea în toate părțile: ba de palton, ba de pantaloni, încăierare încununată cu

Trotuarele din orașul Pretutindeni

niscaiva pumni buni în obrazul fetei. Mă simțeam un arbitru de box, nu altceva! Trecuse o limuzină pe lângă mine! Pe lângă Măreția Mea, Bordura! Lașul s-a speriat și a fugit! Imediat s-au auzit zgomote precipitate, provocate de ciocănitul tocurilor pe asfalt,

Preludiul civilizației (fragment)